

אנפוי, באנפין דעתיקא קדיישא, כלל ארך אפיקים אקרי. מאי ארך אפיקים. ארייך אפיקים מיבעי ליט אלא הבי פגינן, בגין דאריך אפהיה לחיביא. אבל ארך אפיקים, אסרוותא דאנפין. דהא לא אשכחה אסרוותא בעלמא, אלא בזמנא דאשכחין אנפין באנפין.

בחליא דגולגלטה, נהירין תלת נהורין. ואי תימא תלת, ארבע אינון, פמה דאמינא, אחסנתיה דאובי ואמיה, ותירין גניין דלהון, דמתעטרן בלהו ברישיה, ואינון תפליין דרישא. לבתר מתחברן בסטרוי, נהירין וועלין בתלת חללי דגולגלטה. נפקין כל חד בסטרוי, ומתפשתין בכל גופא.

וועלין מתחברין בתרי מוחה. ומוחא תליתאה כליל לוון, ואחד (ויאנו פפלין) רישיא. ואלו מתחברו בתרי מוחה. ומוחא תליתאה כליל לוון, ונחרין ועלון בתלת חללי דגולגלטה. לבתר שבקו קל חד בסטרוי, ומתפשתין בכל גופא. והאי מוחא תליתאה אחוי בחדאי סטרא ובחדאי סטריא, ומתפשת בכל גופא, ואותעביד מגיה תרי גווני כלילן פרחדא. וממאי נהייר אנפוי, ואחדיד באבא ואימת גווני דאנפוי. והוא אקרי דעת, בדעת (פ"א ברא) כתיב, (שמואל א ב) כי אל דעתה ה' וגוי, בגין דאייהו בתרי גווני לו נתקבנו עלילות. אבל לעתיקא קדיישא סתימה, לא נתקבנו. מאי טעמא נתקבנו להאי. בגין דירית תרין חולקי, וכתיב (שמואל ב כ) עם חסיד תתחסיד וגוי. זהא בקשוט אוקימי חבריא, דכתיב, (בראשית כט) ויגד יעקב (זרצ'ג ע"א) לרחל כי אחיך אביה הוא. ויגד, הא אוקמו, כלל רזא דחכמתה. וכי בן רבקה הוא. בן רבקה, ולא כתיב בן יצחק. רמז, וכלא רמייזא בחכמתה. ועל האי אקרי שלים בכלא. וביה אהזוי מהימנותא. ובגין פה כתיב, ויגד יעקב, ולא כתיב ויאמר.

הני גווני, פמה דנהירין בעטרא דרישא, וועלין בחללי דגולגלטה. הבי מתפשתין בכל גופא, וגופא אחאחד בהו. לעתיקא קדיישא סתימה, לא נתקבנו, ולא ייאן ליה, דהא כלל בחד אשכחה, חידו לכלא, חיים לכלא. לא תליה באיה דינא. אבל בהאי, לו נתקבנו עלילות ודקאי.

בגולגולטה דרישא, פליין כל אינון רבונו ואלפין מקוצי דשערין, דאיינון אווכמן. ומסתובכין דא ברא, אחידן דא ברא, דאחידן בנהייר עלאה דמעטר ברישיה מאבא, יממוחא דאתנהיר מאבא. לבתר נפקין נימין על נימין, מנהיירו דמתעטר ברישיה מאמא, ומשאר מוחה. ובכללו אחידן, ומסתובכין באינון שעורי דאחידן מאבא, בגין דאיינון מתחערビין דא ברא, ומסתובכין דא ברא.

ובליך מוחה אחידן בגולגולטה, במוחה עלאה. ובכללו משיקן אתחמץבן